

Tu poți avea pace și siguranța mântuirii!

Exodul 12.13

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 22.04.2022, Actualizat: 22.04.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Exodul 12.13

Exodul 12.13: Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.

Sângele de pe stâlpii ușilor a asigurat pacea lui Israel. Nu s-a cerut nimic mai mult decât numai aplicarea sângelui stropirii, pentru a se bucura de pacea stabilită față de îngerul nimicitor. Dumnezeu nu a adăugat nimic altceva la acest sânge, pentru că nu mai era nevoie de nimic altceva pentru a scăpa de sabia judecății. El nu a spus: „Când voi vedea sângele, azimele și ierburile amare, voi trece pe lângă intrare”. Nu, deloc. Aceste lucruri aveau locul lor deosebit și valoarea lor deosebită; dar ele nu puteau fi considerate niciodată ca bază a păcii în prezența lui Dumnezeu.

Este foarte necesar să fim foarte clari și siguri în ce constă adevăratul temei al păcii. Multe lucruri au fost amestecate cu lucrarea lui Hristos și, în consecință, sufletele sunt scufundate în întuneric și nesiguranță în ceea ce privește primirea lor. Ele știu foarte bine că nu există altă cale de mântuire decât prin sângele lui Hristos; dar și diavolii știu acest lucru, și nu le folosește la nimic. Ceea ce este necesar este să știm că *noi* suntem mântuiți - mântuiți în întregime, complet și veșnic. Nu este posibil să fii pe jumătate mântuit și pe jumătate pierdut, pe jumătate neprihănit și pe jumătate vinovat, pe jumătate viu și pe jumătate mort, pe jumătate născut din Dumnezeu și pe jumătate nu. Există doar două stări, iar noi vom fi fie într-una, fie în cealaltă.

Israelitul nu a fost parțial protejat de sânge și parțial expus sabiei îngerului nimicitor. El știa că este în siguranță. El nu spera să fie, și nici nu a cerut să fie; era pe deplin sigur. Și de ce? Pentru că Dumnezeu spusese: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă”. El s-a bazat pur și simplu pe propria mărturie a lui Dumnezeu despre sângele vărsat. El a „pecetluit faptul că Dumnezeu era adevărat”. El credea că Dumnezeu va face ceea ce a spus, iar asta i-a dat pace. El era capabil să-și ocupe locul la sărbătoarea de Paște cu încredere, liniște și siguranță, știind că îngerul nimicitor nu-l putea atinge, odată ce o jertfă nepătată murise în locul lui.

Dacă un israelit ar fi fost întrebat despre savurarea păcii sale, ce ar fi răspuns? Ar fi spus el: știu că nu există o altă cale de ieșire pentru mine, decât sângele mielului și știu că aceasta este o cale divină perfectă; mai mult, știu că sângele a fost vărsat și stropit pe ușorii ușii mele; dar, în ciuda acestui fapt, nu mă simt cu totul liniștit; nu sunt pe deplin sigur că sunt în siguranță. Mă tem că nu prețuiesc sângele așa cum ar trebui, nici nu iubesc pe Dumnezeul părinților mei așa cum ar trebui? Ar fi fost acesta răspunsul lui? Cu siguranță că nu. Și totuși, sute de oameni, care se declară creștini, vorbesc astfel atunci când sunt întrebați dacă au pace. Ei înlocuiesc sângele însuși cu gândurile lor referitoare la sânge; și astfel se ajunge la faptul că ei fac ca mântuirea să depindă așa de mult de ei înșiși, ca și cum ar fi mântuiți prin fapte.

Israelitul a fost salvat doar prin sângele vărsat, și nu prin gândurile sale despre sânge. Gândurile lui puteau fi profunde sau superficiale – ele nu aveau nimic de-a face cu siguranța lui. El nu a fost salvat nici prin gândurile sale, nici prin sentimentele sale, ci prin sânge. Dumnezeu nu spune: „Dacă *tu* vei vedea sângele, voi trece pe lângă”, nu, ci: „Când *Eu* îl voi

vedea”. Ceea ce dădea pace unui israelit era faptul că ochiul Domnului se odihnea asupra sângelui. Acest lucru i-a liniștit inima. Sângele era afară, iar israelitul era înăuntru, așa că, probabil, el nu a putut să-l vadă; dar Dumnezeu l-a văzut, și asta a fost pe deplin suficient.

Aplicarea acestui lucru în ceea ce privește pacea unui păcătos este foarte simplă. După ce Hristos Și-a vărsat sângele ca o satisfacție desăvârșită cu privire la păcat, l-a adus în prezența lui Dumnezeu și acolo l-a stropit; iar mărturia lui Dumnezeu l-a asigurat pe credincios că totul este în ordine în ceea ce-l privește. Toate cerințele neprihănirii au fost pe deplin satisfăcute, iar păcatul a fost înlăturat complet, astfel încât, prin canalul deschis de jertfa lui Hristos, întregul potop al dragostei mântuitoare poate curge din inima lui Dumnezeu. Despre acest adevăr dă mărturie Duhul Sfânt. El prezintă întotdeauna prețuirea sângelui lui Hristos de către Dumnezeu. El îndreaptă privirea păcătosului spre lucrarea săvârșită pe cruce. El ne asigură că totul este împlinit, că păcatul este îndepărtat și că neprihănirea este adusă aproape - atât de aproape, încât „ajunge la toți cei care cred”. Dar ce să creadă? Să creadă ceea ce spune Dumnezeu, pentru că El o *spune* și nu pentru că așa *simt* ei.

Suntem întotdeauna înclinați să căutăm ceva în noi înșine, ca fiind necesar pentru a forma fundamentul păcii. Ne uităm mai degrabă la lucrarea Duhului *în noi* decât la lucrarea lui Hristos *pentru noi*, iar aceasta este o greșeală. Știm că lucrările Duhului lui Dumnezeu au un loc deosebit în creștinism, dar această lucrare nu ne este niciodată prezentată ca fiind cea de care depinde pacea noastră. Nu Duhul Sfânt a făcut pacea, ci Hristos a făcut-o. Nu se spune nici că Duhul Sfânt ar fi pacea noastră, ci Hristos este pacea noastră. Dumnezeu nu a făcut ca pacea să fie vestită prin Duhul Sfânt, ci prin „Isus Hristos” (compară cu Faptele apostolilor 10.36; Efeseni 2.14,17; Coloseni 1.20).

Duhul Sfânt Îl revelează pe Hristos. El ne face să-L cunoaștem, ne face să ne bucurăm în El și să ne hrănim din El. El dă mărturie despre Hristos; El „ia din ale Sale și ni le vestește”. El este puterea de părtășie, pecetea, martorul, gajul, ungera - pe scurt, toate efectele Sale sunt esențiale. Fără El nu putem nici să vedem, nici să auzim, nici să cunoaștem, nici să simțim, nici să experimentăm, nici să ne bucurăm, nici să venerăm în vreun fel pe Hristos. Acest lucru este destul de simplu și este înțeles și recunoscut de fiecare creștin adevărat și învățat corespunzător. În ciuda acestui fapt, lucrarea Duhului nu este temeiul păcii, deși El ne face capabili să ne bucurăm de ea. Numele nostru nu-l avem de la El, ci El ni-l dezvăluie pe Hristos și ne face capabili să ne bucurăm de El. Duhul Sfânt își continuă încă lucrarea în sufletul credinciosului. El „mijlocește pentru noi cu suspine de nespus”. El este preocupat să ne facă din ce în ce mai mult asemenea chipului Domnului nostru Isus Hristos; iar scopul Său este „să prezinte pe fiecare dintre noi desăvârșit în Hristos”. El este autorul oricărei dorințe bune, al oricărei aspirații sfinte, al oricărei înclinații curate și cerești, al oricărei experiențe divine; dar lucrarea Sa în noi și cu noi nu va fi desăvârșită până când nu vom părăsi scena prezentă și nu ne vom lua locul cu Hristos în glorie. La fel ca în cazul slujitorului lui Avraam, a cărui lucrare nu a fost terminată decât după ce a adus-o pe Rebeca la Isaac.

Dar nu este la fel cu lucrarea lui Hristos pentru noi. Aceasta este în întregime și pentru totdeauna desăvârșită. El a putut spune: „Am terminat lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac” (Ioan 17.4). Și din nou: „S-a terminat”. Dar Duhul Sfânt nu poate spune încă că a terminat lucrarea. El a lucrat în ultimii 1800 de ani în calitate de reprezentant adevărat, divin al lui

Hristos pe pământ. El lucrează încă sub multiplele influențe ostile care Îi înconjoară sfera de activitate. El încă lucrează în inimile poporului lui Dumnezeu, pentru a-i conduce în mod practic și experimental la standardul divin rânduit. Dar niciodată El nu învață un suflet să se sprijine pe lucrarea Sa pentru a obține pacea în prezența sfințeniei divine. Slujba Lui este de a vorbi despre Isus. El nu vorbește despre El Însuși. Isus spune: „Va primi din ceea ce este al Meu și vă va face cunoscut”. El poate doar să prezinte lucrarea lui Hristos ca fiind terenul solid pe care sufletul trebuie să se odihnească pentru totdeauna. Și numai pe baza satisfacției desăvârșite creată de Hristos El Și-a luat locul aici și continuă lucrarea Lui în credincios: „... în care și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței”. Nici o putere sau energie a Duhului Sfânt nu a putut șterge păcatul. Sângele a făcut-o. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat.”

Este extrem de important să distingem lucrarea Duhului *în* noi de lucrarea lui Hristos *pentru* noi. Acolo unde cele două sunt amestecate, rareori se găsește o pace permanentă în ceea ce privește problema păcatului. Modelul Paștelui prezintă foarte clar această diferență. Pacea israelitului nu se baza pe azime sau pe ierburi amare, ci pe sânge. Nici nu era vorba de ceea ce credea el despre sânge, ci de ceea ce credea Dumnezeu despre el. Înțelegerea acestui lucru dă o ușurare și o mângâiere de nedescris inimii. Dumnezeu a găsit o răscumpărare și El dezvăluie această răscumpărare păcătoșilor, pentru ca noi să ne putem odihni în ea, în virtutea autorității Cuvântului Său și a harului Duhului Său. Și deși gândurile și sentimentele rămân mereu mult în urmă în ceea ce privește splendoarea infinită a acestei răscumpărări, totuși, în măsura în care Dumnezeu ne spune că este perfect satisfăcut în ceea ce privește păcatele noastre, și noi putem fi satisfăcuți. Conștiința noastră poate foarte bine să găsească odihnă acolo unde o găsește sfințenia lui Dumnezeu.

Iubite cititor, dacă nu ai găsit încă pacea în Isus, te rugăm să te gândești serios la acest lucru. Privește aici simplitatea fundamentului pe care trebuie să se odihnească pacea ta. Dumnezeu este pe deplin satisfăcut în lucrarea terminată a lui Hristos - pe deplin satisfăcut în ceea ce privește neprihănirea și sfințenia Sa. Și această satisfacție nu se bazează pe sentimentele sau experiența ta, ci pe sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu; și, în consecință, pacea ta nu depinde de sentimentele sau experiența ta, ci de același sânge prețios, care are un efect neschimbat și o valoare neschimbată în judecata lui Dumnezeu.

Acum, ce-i rămâne credinciosului? La ce este chemat? Să sărbătorească Sărbătoarea Azimelor prin înlăturarea a tot ceea ce este contrar purității poziției sale înalte. Este privilegiul său de a se hrăni cu Hristosul prețios, al cărui sânge a ispășit toată vina sa. El poate fi sigur că sabia îngerului nimicitor nu-l poate atinge pentru că ea în loc să cadă asupra lui, a căzut asupra lui Hristos. Treaba lui este să serbeze sărbătoarea în pace sfântă în interiorul ușii stropite cu sânge, și anume sub protecția desăvârșită, pe care dragostea lui Dumnezeu a pregătit-o în sângele vărsat pe cruce.

Fie ca Dumnezeu Duhul Sfânt să călăuzească fiecare inimă îndoielnică și descurajată să găsească odihnă în mărturia divină cuprinsă în aceste cuvinte: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi”.

Tradus de la: [Du kannst Frieden und Heilsgewissheit haben!](#)

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo*, 1858, pag. 109–113

Traducere din *The True Ground of Peace*

„When I see the blood, I will pass over you“ (Exodul 12,13), C.H. Mackintosh